

vilde Tagts Musik. Jeg tilgiver det ærede Medlem disse Fantasier, jeg tvivler aldeles ikke om, at det ærede Medlem sætter megen Pris paa, om det kunde lykkes at føre det danske Folk i dets store Almenhed tilbage til de ægyptiske Kjødgryder, som det var, da det ærede Medlem og hans Venner sad her gennem en lang Række af Aar og regjerede som Hiertal og styrede Land og Rige — ja, Gud naade os (Kjær og Flere: Hør! Hør!) Jeg vil sige, det undrer mig ikke at høre dette af det ærede Medlem, derimod forekommer det mig meget mærkeligt, at det ærede Medlem udtalte saa stor Røbsel for Revolutionen; thi nu har jeg dog fulgt en vis PresSES Virksomhed i alle de Aar, det ærede Medlem havde Noget med Pressen at gjøre; jeg har navnlig fulgt den PresSES Virksomhed, der stod et vist Parti her i Landet bi, og jeg kan ikke erindre noget Tilfælde, hvor en Revolution i en anden Stat end Danmark ikke er bleven hilset med Bifald af denne Presse, og jeg kan derfor ikke rigtig forstaa den Logik, at Revolution udenfor Landet skal være saa fornøjelig, men ikke kan tænkes mulig og rigtig her i Landet. Jeg taler ikke om min Stilling til Revolutionen, for mig er Tanken om Revolution sjævn, men det undrer mig, at det ærede Medlem kan være saa uhyre angst for en Revolution og dens eventuelle Berettigelse, da han dog saa tit i sine egne Venners Presse har set Revolutionen blive lovprist — endog i et vist bestemt Blad. Det ærede Medlems „sande og virkelige“ Forklaring af mine Udtalelser skæmter jeg ham. Jeg har paavist, hvorledes det ærede Medlem gif feil i Byen ved at paavise, at der stod Noget, hvor der stod det stik Modsatte, uden at det ærede Medlem har kunnet væge sig med et eneste Ord imod denne Paavisning. Jeg skal endnu kun sige, at det ærede Medlem tager feil, hvis han tror, at Pen og Blæk ere de rette Vaaben til at udfægte en Kamp, som ikke har havt Sigte paa Mindre end at stille en dansk Folkerepræsentant, der nu i en lang Marække har efter sin Anskuelse gjort sit Bedste for at fremme, hvad han troede var Samfundets Vel, sammen med den Stab af Mordbrændere, som det ærede Medlem fra Helsingør i sin Fantasi fik lavet. En saadan Beskyldning skulde, naar det skulde være, udjævnes paa en helt anden Maade end med Pen og Blæk.

Winther: Jeg vil kun gjøre en Indsigelse imod en Ytring, der kom fra det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holfstein-

Holfsteinborg). Den ærede Rigsdagsmand sagde, at jeg hørte til dem, der Intet vilde gjøre for vort Lands Forsvar. Jeg har mange Gange havt Leilighed til her i Salen at stemme for betydelige Udgifter til Landets Forsvar, og jeg har mange Gange havt Leilighed til at erklære, at naar der var Tale om rimelige, vore Kræfter ikke overstigende Udgifter dertil, havde man mig ved sin Side. Jeg har kun villet have os væge imod den falske Anskuelse om Betingelserne for vort Lands Selvtændighed, som kommer frem fra den Side, der tror, at vort Land kun kan forsvares ved Overanspændelse af Kræfterne til Anlæg af Fæstninger, hvilke oven i Kjøbet paa Forslagsstillernes egen Side blive erkjendte for ikke at være i Stand til at holde sig mere end i nogle faa Uger. Det er det Ænfte, hvorimod jeg har gjort Indsigelse, men naar den ærede Rigsdagsmand ikke har værdiset mig at høre bedre efter, hvad jeg har sagt, saa vil jeg bede ham om at undlade at komme med den Art Beskyldninger.

Thomsen: Dersom jeg ikke misforstod de Udtalelser, som nylig kom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), saa faldt de saaledes, at han betegnede mine tidligere Udtalelser som et Forsøg paa at besmitte Diemedet for hans politiske Virksomhed. Jeg hørte dem saaledes. Jeg maa imidlertid antage, at jeg har taget feil; jeg tilstaa, at jeg tror, at saadanne Ord vistnok ikke vilde have kunnet faae Lov til at passere. Jeg for min Person maa imidlertid udtale, at jeg med min gode Villie ikke indlader mig paa noget saa Urent som at besmitte Diemedet for Andres Virksomhed. Da jeg fremførte mine Ytringer ved Hærlovens 3die Behandling, var det for at give det ærede Medlem Leilighed til at forklare sine Ord og til at rense sine tidligere Udtalelser for Udtryk, som efter min Mening vare saa stærke, at de uundgaelig maatte misforstaaes. Naar det ærede Medlem lige overfor de Ytringer, jeg før fremhævede, som fremkomme fra hans Side, udtalte, at han ikke ansaa mig for berettiget til at forlange nogen nærmere Forklaring af ham, saa tilstaa jeg, at jeg ikke veed, at det ærede Medlem staa paa et saa særligt ophøiet og ene-staaende Standpunkt her i Salen, at man ikke lige saa godt til ham som til ethvert andet Medlem har Lov til at rette en Forespørgsel; thi hvis vi overhovedet ikke sidde i denne Sal for at forhandle med hinanden, og for at give Forklaringer, naar saadanne forlanges, ja saa veed jeg egentlig